

Sevgili Dostum Sevgili Kendim

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 29 Mart 2022

Düşlerine teslim olmuş bir gerçeğin yansımından yazıyorum sözcüklerim efkârın dibinde can bulma ümidiyle ıskartaya çıkmış ömürlerden arda kalan zamanında can buluyor.

Bir özlemse fitratın gerektirdiği.

Bir sunumsa şiir.

Derbeder iklimlerden geride kalan toz zerrecelerini süpürmek adına yola çıkmışken şair...

Yazmak nasıl ki bir eylem.

Sevmek nasıl ki fitratın gereği.

Ucu bucağı olmayan duygulardan örüp de resmetmekse işin aslı varlığın d/okunduğu her heceden nasiplenirken yazar kimliğinde savunmasını öne süren bir sığata da gerek duymadan yazan kişi.

Gün öldü, sevgili hafız.

Günü bölmüşken geride kalan na'şını saklama gereğinde de bulunmuyorum günün.

Gecenin kıvılcımlarına teslim olmuş yüreğim ve mizacım ve uzaklardan kulağıma gelen o fısıltılar...

Haddimi aşmadan yaşamışlığım.

Haddim olmadan gönül verdiğim.

Kısaca ne ise ucundan tuttuğum ve elimden kayıp giden zamanın ardından artık gözyaşı dökmüyorum:

Ben kim miyim?

Laf olsun diye yaşamadığım kadar bencil olmanın gereklerini yerine getirmeyen kendi halinde bir insandan da öte kendime olan yolculuğumda illa ki tutunmak istediğim bir şeyleri saklı tutmuşken bir ömür.

Bazen gözüm seğirip.

Bazense bir yürekten diğerine sekip.

Sek sek oynadığım günler dünde kaldı ve tavlada karşımdaki oyuncuyu yenip de mars yaptığım mı?

Oysaki ben dünyanın ve umudun ta kendisiyim.

İçimdeki ateşi söndürmek isteyen her kimse.

İçtimada geçen ömrümü suçlu olduğuma inandırıp da kimse artık gözümün yaşına bakmayan bense yaşlarımı sadece Rabbime sunarken...

Bir fasılsa sözcükler.

Hayli hazırda saklı tuttuğum duygular.

Ve işte yüreğimden firar eden nicesi...

"Bencil."

Ben-merkezcil.

Aslında sevgisizliği mesken edinen.

Kendimi sevmekle kendimi yok sayma arasında gidip geldiğim bir ömür ve değer verdiklerim değer addedilen nice değeri yüzüme gözüme bulaştırdıklarında vardığım sonuç:

İnancın hız kesmediği.

Sevgininse buyruğu iken umuda dair yöneliş ve tesiri dinmeyen sevginin inançla olan münazarası.

Sevgili hafız...

Sevgili dostum...

Sevgili kendim...

Sevgisizliği rütbe gibi taşıyanlar.

Ve işte paye verdiğim dünya ahalisi oysaki ben yaşarken ve yazarken kimseden izin almaya asla niyetlenmedim diğer yanda bahşedilen bir şeyler için de özür dileyecek değilim kimseden.

Mevsimin kiblesinde saklı sözcüklerim.

Bencil olmaktan çok uzak bir rakımda saklı tuttuğum sevgim ve yaşama sevincim.

Eğer ki hayata katık ettiğim kalemle ve edebiyatla olan ilişkim bir armağansa evren tarafından bahşedilmiş o halde bencilin de en hasıyım mademki sevgiyi sevmekle iştiğal yaşamanın da bir adım sonrasında kalemle olan ilişkimde sonsuzluğa d/okunma isteğimin kim için ne sakıncası olabilir ki?

Sevmelerden örölü dokum ve hücrelerim.

Yaşadığım tek kişilik hücremde ses etmeden sever ve yazarken fitratıma uzak rüzgârlardan payıma düşense savrulmak ve ben sadece Allah'ıma karşı sorumluyum mademki yaşama hakkımı veren de O... İkbalımse.

Bir de dün de saklı olan ne ise.

Andaki mevcudiyetim ve işte yazarak şerh düştüğüm.

Yazgımı kabullendiğim kadar yazmamı emreden mademki yüce Yaratan bu bağlamda kusur değildir bu sevginin büyüklüğu karşısında kendime olan yakınlığım ve uzaklığım bir ömür beni illa ki zora sokmuşken.

Sevgiden yana tesirli.

Sevginin de doz aşımı.

En büyük sevgiyi tek hak eden.

Hakkın yolunda ve eğer ki Hakkın kapısına yürüyeyim hak etmediğim ne varsa dünyada artık dert etmiyorum.

Sevdiğim kadar sevilmek.

Saydığım kadar sayılmak.

İnsan olmanın meali iken inancımınla ve sevgimle tartıldığım Hakkın terazisi.

Bir kefedede saklı umut diğer kefedede hüzün.

Bir kefedede saklı binlerce sözcük diğer kefedede saklı mazi.

Aşkın izdivacı sözcüklerle yankılanan sesimi duyarsa sadece O ve bu yüzden ben insanlara sesimi duyurmak ve sevmek adına yazıyorum.

Kaderimi sevdiğim kadar insanları kolayca sevebildiğim.

Saydığımdan da öte başımda taşıdığım.

Canım yanarken nasıl ki ses çıkarmıyorum...

O halde demlendiğim satırlarda serili ruhumu tepeye taşımak ve Allah'a koşmaktır benim yazma sebebim.

Bir ömür süren sessizliğimi sonlandırdığım.

Nihayetinde kendimle barıştığım.

Sevginin dirayetinde ve umudun yerleşkesin ve illa ki Allah rızası için yazmak ve yaşamak iken tecelli eden ve işte teselli bulduğum...

Bunlar yazma sebeplerimden sadece birkaç tanesi.

Öykündüğüm umut ve güzellik.

Ölümüne sevmekle de eş değer iken yazmanın bana verdiği huzuru hiçbir şeye değişmediğim...

Mademki yazıyorum ve mademki hayatın bu kasvetli havasını yazarak dağıtıyorum...

Dilediğiniz sıfatı adımın başına yerleştirebilirsiniz:

Bencil.

Sevgi dolu.

Hüzünbaz.

Dilbaz.

Kul olmanın verdiği o aciz ritimde saklı iken sevgimin doz aşımı yükünde saklı bir sayaç ve işte yazdıkça sevdikçe daha da büyüyen yaşama sevincim ve iman dolu varlığım.

Ne alıntı ne çalıntı.

Sadece O'nun öngördüğü ve O izin verdiği sürece yaşayıp da yazarken...